

ХАРИ ХАРИСЪН МАЙСТОР ЗА ВСИЧКО

Превод от английски: [Неизвестен], 1971

chitanka.info

Старецът имаше невероятно злорадо изражение на лицето — верен признак, че някому предстои здравата да се поизпоти. И понеже бяхме само двамата, без особено напрежение на мисълта се досетих, че удоволствието ще се падне именно на мене. И веднага се нахвърлих върху него, защото помнех, че настъплението е най-добрата отбрана.

— Аз се уволнявам. И не се трудете да ми съобщавате каква мръсна работа се каните да ми стоварите, защото вече не работя. Не желая да ми разкривате тайните на компанията.

А той въпреки всичко се хили. И като втикна пръсти между бутоните на пулта, даже се разкиска гласно. Дебелият официален документ се плъзна на масата пред него.

— Ето вашия договор — заяви Старецът. — Тук е казано къде и как трябва да работите. Тези плоча от сплав на ванадий и стомана не може да бъде унищожена дори с молекулярен разрушител.

Аз се наведох, взех плочата и внезапно я подхвърлих нагоре. Тя още не бе успяла да падне, когато в ръцете ми се появи лазер и от договора остана само пепел.

Старецът отново натисна бутона и на масата се плъзна новият договор. Сега той се захили така, че устата му се разтегли до ушите.

— Май не се изразих правилно... Трябваше да кажа не договора, а копието от него... нещо от тоя вид.

Той бързо надраска някаква бележка.

— Удържах ви от заплатата тринадесет монети — стойността на копието. Освен това — сто монети глоба за ползуване на лазер в помещение.

Бях повален и оброних глава в очакване на удара.

— Съгласно договора, вие не можете да се откажете от работа. Никога. Затова съм ви приготвил нещо мъничко, което вероятно ще ви допадне. Фарът в района на Центавър не работи. Това е фар от типа „Марк III“.

— Това пък какво е? — запитах. Аз извършвах ремонта на фаровете в хиперпространството по всички краища на Галактиката и бях уверен, че съм способен да поправя всеки вид. Но за такъв фар не бях чувал даже.

— „Марк III“ — с лукава усмивка повтори Старецът. — И аз самият само бях слушал за него, когато архивният отдел изрови спецификацията му. Намериха я забутана най-отзад, в най-старата

каса. Между всички фарове, построени от земни жители, този е най-древният.

Погледнах чертежите, които ми протегна Старецът, и се ужасих.

— Чудовищно! Прилича повече на спиртоварна фабрика, отколкото на фар... И е висок само няколко метра. Аз се занимавам с ремонт, а не с археология. Тоя куп отпадъци е на повече от две хиляди години. Срутете го и постройте нов.

Старецът се наведе през месата и задиша почти в лицето ми.

— За да построим нов фар, са нужни цяла година и куп пари. Пък и тая реликва се намира на един от главните маршрути. Някои наши кораби сега избикалят петнадесет светлинни години.

Той се облегна в креслото, изтри ръце с носната си кърпичка и започна да ми чета поредната лекция за задълженията ми пред компанията.

— Нашият отдел официално се нарича отдел за експлоатация и ремонт, а всъщност би трябвало да го назовават аварияен. Хиперпространствените фарове са направени така, че да служат вечно... или поне са се стремили да ги направят такива. И когато някой някога излезе от строя, това е една сериозна история — със замяната на една-две части не можеш де се отървеш.

И това ми разправяше той — човекът, който за тлъста заплата си протрива панталоните в кабинет с изкуствен климат.

Старецът продължаваше да бърбори:

— Как ми се ще да ви уволня всичките! Във всеки от вас се крие космически скитник, механик, инженер, войник и дявол знае още какво — всичко, което е нужно на истинския експерт по ремонта. Но трябва да ви плаша, да ви шантажирам, да ви подкупвам, за да ви заставя да изпълните най-обикновената задача. Ако вие сте сити до гуша, то представете си на мен какво ми е. Но корабите трябва да пътуват! Фаровете трябва да работят!

Реших, че тоя безсмъртен афоризъм е произнесен в качеството на напътствие, и станах. Старецът ми хвърли документацията на „Марк III“ и заби нос в книгата си.

* * *

Докато подготвяха кораба за полет, аз начертах курса. Най-близо до повредения фар на Проксима от Центавър беше фарът на една от планетите на Бета в съзвездието на Цирциния и аз отначало се отправих натам. Това кратко пътешествие в хиперпространството отнемаше всичко девет дни.

За да разберете значението на фаровете, трябва да знаете какво е хиперпространство. Малко хора могат да разберат това, но лесно се проумява едно: там, където отсъствува пространство, обикновените физични закони са неприемливи. Скорост и разстояние там са относителни понятия, а не постоянни, както в обикновения Космос.

Първите кораби, проникнали в хиперпространството, не са знаели къде се движат, невъзможно е било дори да определят движат ли се въобще. Фаровете разрешиха тази проблема и направиха достъпна цялата Вселена. Издигнати върху планетите, те генерират огромно количество енергия. Тази енергия се превръща в излъчване, което пронизва хиперпространството. Всеки фар изпраща с излъчване свой кодов сигнал. Навигацията се осъществява с помощта на триангулация и квадратура по фаровете: само правилата тук са по-други, по-особени. Те са твърде сложни и непостоянни, но все пак съществуват и навигаторът може да се ръководи от тях.

За скок през хиперпространството трябва точно да се засекат най-малко четири фара. За по-дълги скокове навигаторите използват седем-осем. Затова всеки фар е важен. И точно за тая работа се грижим ние, от аварийния отдел.

Ние пътешествуваме с кораби, в които има от всичко по малко. Екипажът се състои от един човек — той е достатъчен, за да се справи с нашата свръхэффективна ремонтна апаратура. Поради характера на работата прекарваме голяма част от времето в обикновени полети в обикновеното пространство. Как иначе ще намериш повредения фар?

В хиперпространството няма да го намериш. Като използваш другите фарове, можеш да се приближиш доста до него — и толкова. По-нататък пътешествието завършва в обикновеното пространство. И тая работа честичко отнема месеци.

Но този път нещата не бяха толкова лоши. Отправих се към Бета от Цирциния и с помощта на навигационния блок започнах да решавам сложната задача за ориентиране по осем точки, като използвах всички

фарове, които засякох. Изчислителната машина ми даде курса до приблизителния изход из хиперпространството.

* * *

Изминаха двадесет и четири часа по корабното време и аз се намерих някъде из обикновеното пространство. Роботът-анализатор бърбореше нещо и започна да изучава звездите, като сравняваше спектрите им със спектъра на Проксима от Центавър. Най-сетне прозвъни и замига с лампичката. Притиснах се леко до окуляра.

Съвсем не е така лошо, както допусках — шест седмици плюс-минус няколко дни. И като записах новия курс в автопилота, превързах се с ремъците и заспах.

И все още спях, когато се раздаде сигналът за тревога, предизвестяващ ме за близостта на планета.

Втората планета, на която, според старите карти, се намираще фарът, беше на вид сива и пореста като гъба. С огромен труд се оправих в древните указания и най-сетне намерих търсения район. Останах извън границата на атмосферата и изпратих на разузнаване „летящите очи“. В нашата работа най-напред трябва да разбереш къде и как ще ти се наложи да рискуваш собствената си кожа. „Очите“ отлично подхождат за тази цел.

Дедите ни са се ръководили от съображението да ориентират фара според местността. И са го построили точно по правата между два лесно забележими планински върха. Открих ги и пуснах „очите“ от първия връх право към втория.

Включих радара, включих телепредавателя и седнах пред екрана, за да не пропусна фара.

Екранът затрептя, после изображението стана по-ясно и в полето на зрението ми изплува... гигантска пирамида. Аз изругах и започнах да оглеждам местността около нея. Околността беше равна, блатиста, без нито едно хълмче. На десет мили наоколо беше само пирамидата, а тя нямаше никакво отношение към фара.

А можа би не бях прав?

Спуснах „очите“ по-ниско. Сградата беше грубо каменно съоръжение без никакъв орнамент, без украшения. На върха ѝ нещо

блестеше. Вгледах се. Там имаше басейн, пълен с вода. При неговия вид в ума ми проблясна смътна догадка.

Забих се в чертежите на „Марк III“ и намерих това, което ми бе необходимо. На самия връх на фара трябваше да има площадка за събиране на валежите в басейн. Водата охлажда реактора, който захранваше старата грозотия. А щом има тук вода, значи и фарът все още съществува... вътре в пирамидата. Туземците, които тия идиоти — строителите — даже не са забелязали, затворили съоръжението във великолепна пирамида от гигантски камъни.

Погледнах отново към екрана. Видях, че каменната купчина беше осеяна с допотопни влечуги — навярно местните жители. Те хвърляха пръчки, стреляха със стрели, като се стараеха да свалят „очите“. От всички посоки летяха облаци стрели и камъни.

Издигнах „очите“ право нагоре, после встрани и дадох заповед на блока за управление да върне разузнавача на кораба.

После отидох до помещението за хранене и погълнах една порядъчна доза спирт. Не стига, че фарът ми се оказа заключен в каменна планина, ами се изхитрих да раздразня съществата, които бяха построили тая пирамида.

Ние, специалистите по ремонта, се стараем обикновено да сме по-настрани от туземците. Общуването с тях крие смъртна опасност. Може би антрополозите нямат нищо против да се принасят в жертва на своята наука, но ние бихме отишли наистина нахалос. Затова повечето фарове се строят на необитаеми планети. И ако фарът трябва да се монтира на някоя населена планета, обикновено го издигат на недостъпно място.

Защо този фар беше построен в пределите, достъпни на местните жители — още не знаех, но се канех да узная. Първата работа е да се установи контакт. А за да се установи контакт, трябва да се знае местният език.

За такива случаи отдавна си бях разработил безотказна система. Имах си един уред за тайно гледане и подслушване, бях го конструирал самият аз. По външен вид приличаше на камък, дълъг около един фут. Когато уредът лежеше на земята, не обръщаше внимание на никого, но докато се рееше във въздуха, видът му смущаваше случайните свидетели. Аз открих града на гущерите на около хиляда километра от пирамидата и през нощта хвърлих там моя

„шпионин“. Той се понесе със свистене надолу и легна на брега на голяма локва, в която туземците обичаха да се потапят. На утрото, щом първите гущери пристигнаха, аз включих магнитофона.

След пет дена в блока на паметта на машината-преводач бяха записани невероятно много и всякакви разговори и аз вече разпознавах някои изрази. Един гущер изломоти нещо и друг един се обърна. Асоциирах тая фраза като човешкото „Ей!“ и чаках случай да проверя правилността на предположението ми. През същия ден, издебвайки момента, когато някакъв гущер бе останал сам, аз му подвикнах: „Ей!“ Възгласът бе изречен от репродуктора на местен език и влечугото се обърна.

Когато в паметта се натрупаха достатъчно такива опорни изрази, машината ми преведе всички подслушани разговори и реших, че е настъпило времето за контакт с гущерите.

Събеседник си намерих съвсем лесно. Той беше нещо като овчарче, понеже на грижите му бяха оставени някакви особено мръсни низши животни, които живееха край блатата зад града. Един от моите „шпиони“ изкопа малка пещера в стръмния склон и започна да чака гущерите.

На следния ден аз пошепнах в микрофона на минаващия край мен овчар: „Приветствувам те, внуко мой! С теб говори от рая духът на твоя дядо.“

Фразата не противоречеше на това, което бях узнал за местната религия.

Овчарчето спря като вкаменено. Преди още да дойде на себе си, аз натиснах бутона и от пещерата към краката му се изтърколиха раковини, които на планетата служеха за пари.

— Ето ти пари от рая, защото ти си добро момче.

„Райските“ пари бях измъкнал предишната нощ от местната хазна.

— Ела утре и ние ще побъбрем — викнах аз след бягащия гущер. С удоволствие забелязах, че не бе забравил да вземе „монетите“.

После дядото от рая неведнъж води сърдечни разговори с внука, на когото божествените дарове действуваха неотразимо. Дядото се интересуваше от събитията, станали след смъртта му, и овчарчето охотно го посвещаваше.

Аз получих всички необходими ми исторически сведения и изясних сегашната обстановка, която съвсем не беше благоприятна.

Освен че бяха зазидали фара в пирамидата, ами около нея се водеше малка религиозна борба.

Всичко започнало с канала. Очевидно, когато е бил строен фарът, гущерите се живеели в далечните блата и строителите не са им обърнали никакво внимание. Уровенът на развитие на влечугите е бил нисък и те се развъждали на друг континент. Мисълта, че туземците могат да се развият и да достигнат до този континент, не е минала в главите на инженерите, които са строили фара. Но именно това се е случило.

В резултат на малки геологични нагъвания на нужното място се образувал блатист канал и гущерите започнали да се намъкват в долината, където бил фарът. И си намерили там религия. Блестящата метална кула, от която непрекъснато са изливал поток вълшебна вода (тя, охлаждайки реактора, се изливала долу от покрива, където се кондензирала от атмосферата). Радиоактивността на водата не оказала лошо въздействие върху туземците. Мутациите, които предизвикала у тях, се оказали много благоприятни.

Около кулата построили град и в течение на вековете постепенно обградили фара с пирамида. Кулата се обслужвала от специални жреци. Всичко вървяло добре, докато един от жреците не проникнал в кулата и не унищожил източника на свещената вода. Оттогава се почнали брожения, схватки, побоища, смутове. Но свещената вода така и не протекла. Сега въоръжените тълпи се сражават около кулата всеки ден, а свещеният източник се пази от нова шайка жреци.

Би станало много лесно, ако само ми разрешеха поне малко да се позанимавам. Мога, разбира се, да превърна на пух и прах тия влечуги, да поправя фара и да си ида. Но „местните живи същества“ се намираха под надеждна защита. В моя кораб са монтирани електронни шпиони — аз успях да открия няколко, но не всичките — и те биха донесли за мене, когато се върна.

Оставаше ми да прибягна до дипломация. Въздъгнах и измъкнах съоръжението за изготвяне на пластмасова плът.

Като се съобразявах с обемните снимки, които бях направил на моето овчарче, придадох на лицето си черти на гушер. Челюстта беше малко късовата — устата ми твърде малко прилича на зъбата муцуна.

Но и така ще стане. Не ми трябваше да приличам като две капки вода на влечуго — нужно бе само известно сходство, колкото да не изплаша туземците. В това имаше логика. Ако аз бях невеж туземец на Земята и се срещнех с жител от планетата Спик, който прилича на двуфутова топчица от изсушен шеллак, естествено, че щях да си плюя на петите и да офейкам. Но ако спиканецът имаше костюм от пластмасова плът, в който, макар отдалеч, би приличал на човек, то аз вероятно бих спрял и бих поговорил с него. Тъй че мене просто ми се искаше да смекча впечатлението от появяването ми пред туземците.

Изработих си маската, пристегнах я на главата си и я прикрепих към красив опашат костюм от зелена пластмаса. Искрено се радвах на опашката. Влечугите не носят дрехи, а аз трябваше да взема със себе си куп електронни прибори. Надянах опашката на един метален скелет и го пристегнах към колана. После натиках в празнината уредите, които биха могли да ми потрѣбват, и закопчах костюма.

Като се докарах така, заставах пред огледалото. Зрелището беше страхотно, но останах доволен.

През нощта оставих кораба в планината близо до пирамидата на една съвършено суха площ, където земеводните никога не биха отишли. Точно пред разсъмване „очите“ се закачиха за плещите ми и ние излетяхме. Реехме се над кулата на височина 2000 метра, докато не стана светло. После се спуснахме.

Навярно представлявахме великолепно зрелище. „Очите“, които бях замаскирал под вида на крилато влечуго, някакъв пластмасов птеродактил, бавно размахваше крила (което между впрочем нямаше нищо общо с принципа му на летене). Но то бе достатъчно, за да поразни въображението на туземците. Първият гуцер, който ме забеляза, изкрещя и се катурна по гръб. Дотичаха и други. Те се трупаха, блъскаха се, катереха се един върху друг и в момента, когато се приземих на площада пред храма, се появиха жреците.

С царствен жест поставих ръка на гърдите си.

— Приветствувам ви, о благородни служители на Великия бог! — изрекох аз. Разбира се, не го казах на глас, а само го прошепнах в ларингофона. Радиовълните донесоха думите ми до машината-преводач, която на свой ред го радиопредаде на местен език чрез високоговорителя, монтиран в челюстта ми. Туземците вдигнаха врява. Аз усилих звука така, че той започна да резолтира над целия площад.

Някои от най-доверчивите се простряха ничком, други избягаха с викове встрани. Един подозрителен тип вдигна копие, но след като „очите“ -птеродактил го сграбчиха и го хвърлиха в блатото, вече никой не се опита да стори нещо подобно. Жреците бяха хора изпечени — без да обръщат внимание на останалите, те не помръднаха от мястото си и само бръщолевеха нещо. Доця ми се да подновя атаката.

— Изчезни, верни мой кон! — казах аз на „очите“ и в същото време натиснах копчето на миниатюрния пулт, скрит в дланта ми.

„Очите“ излетяха нагоре. Докато тълпата упоено наблюдаваше това възнесение, аз са отправих към входа на храма.

— Искам да поговоря с вас, о благородни жреци — рекох аз.

И преди те да съобразят какво да ми отговорят вече бях в храма — неголямо здание, залепено към подножието на пирамидата. Възможно е да не бях нарушил особено много „табу“-то — не ме спряха, значи всичко вървеше, общо взето, добре. В дъното на храма проблясваше мръсен басейн. В него се плискаше престарял гущер, който явно принадлежеше към местното ръководство. Аз се помъкнах към него, а той ми хвърли хладен риби поглед и промърмори нещо. Машината-преводач ми прошептя в ухото:

— В името на тринадесетия грях кажи кой си ти и какво искаш?

Аз огъвах люспестото си тяло по най-благороден маниер и посочих с ръка към тавана.

— Вашите прадеди ме изпратиха да ви помогна. Аз се явявам, за да възродя Свещения източник.

Зад гърба ми прозвучаха неясни гласове, но предводителят не каза нито дума. Той бавно се потопи във водата, докато на повърхността не остана нито едно око. После той внезапно изскочи и мушна в мене крайника си, от който капеше вода.

— Ти си лъжец! Ти не си наш прадед! Ние...

— Спри! — изгърмах аз, за да не му позволя да отиде така далеч, че да не може да се върне обратно. — Аз казах, че вашите прадеди... ме изпращат... аз не принадлежа към вашите прадеди. Не се опитвайте да ми причините вреда, защото тогава гневът на тези, които са отишли в другия свят, ще се обърне срещу тебе.

Като казах това, аз направих заплашителен жест към страната на другите жреци и хвърлих на пода между тях миниатюрна граната. На пода се образува порядъчна яма, гръм и дим имаше достатъчно.

Главният гуцер реши, че доводите ми са убедителни, и незабавно призова шаманите на съвет. Той естествено се състоя в басейна и аз също трябваше да вляза вътре. Ние раззинвахме гърла и дрънкахме близо един час — за това време бяха решени всички важни точки на дневния ред.

Узнах, че тези жреци са се появили тук неотдавна. Предишните ги сварили във вряща вода, понеже допуснали да пресъхне Свещеният източник. Обясних им, че съм пристигнал със само една цел — да им помогна да възродят потока. Жреците решиха да рискуват и всички ние се измъкнахме от басейна. Мръсната вода се стичаше на струйки от нас. Към самата пирамида водеше заключена и охранявана врата. Когато я отвориха, главният гуцер се обърна към мене.

— Ти несъмнено знаеш закона — рече той. — Понеже предишните жреци бяха излишно любопитни, сега е въведено правилото, което гласи, че само слепи могат да влизат в светая светих.

Стоях със зяпнала уста и гледах как разбърква въглените, измъкна от тях най-червеното желязо и се отправи към мен. Вече се беше насочил към дясното ми око, когато успях да си възвърна дар слово.

— Редът е, разбира се, правилен — кимнах аз. — Трябва да се ослепява. Но в случая е редно да ме ослепите на излизане от светая светих, а не сега. Очите ми са нужни, за да видя какво се е случило със Свещения източник. Когато водата отново потече, аз ще се смея и сам ще подложя очите си под разкаленото желязо.

Трябваше му половин минута да премисли всичко и да се съгласи с мен. Палачът изръмжа и притури въглища в жаравата. Вратата се разтвори с трясък и клатушкайки се, аз влязох вътре. После тя се захлопна зад мене и се намерих сам в тъмнотата.

Но не задълго... наблизих чух тътрене. Запалих фенера. Към мен пристъпваха трима жреци. На мястото на очите им се виждаше обгорена червена плът. Те знаеха какво искам и ме поведоха, без да кажат дума.

Стълбата, която пукаше и се ронеше, ни отведе до здрава метална врата с табелка, на която с архаичен шрифт беше написано „ФАР «МАРК III». ВХОД ЗА ВЪНШНИ ЛИЦА ЗАБРАНЕН“. Доверчивите строители възлагаха своите надежди само на табелката

— на вратата нямаше и следа от ключалка. Един от гущерите просто завъртя дръжката и ние се намерихме във фара.

Дръпнах надолу ципа на костюма си и извадих чертежите. Заедно с верните жреци, които, препъвайки се, вървяха зад мен, аз намерих стаята, в която се намираше пултът за управление, и включих светлината. Аварийните батерии се бяха почти изтозили, даваха само мътна светлина. Скалите и индикаторите изглежда бяха в ред, те светеха, а непрекъснатото им почистване беше осигурено.

Прочетох показанията на приборите и предположенията ми се потвърдиха. Някой от ревностните гущери бе отворил по някакъв начин бокса с превключвателите и ги бе почистил. Случайно е натиснал един от тях и това е предизвикало авария. Или по-вярно с това е започнало. Белята не можеше да се оправи с едно просто превъртане на превключвателя, та водният клапан отново да заработи. Предполагало се е, че този клапан ще се използва само в случай на ремонт, след като в реактора е пусната водата. Ако водата се изключи от действащия реактор, тя би започнала да прелива от края и автоматичната предпазна система ще я отпрати в кладенеца.

Лесно можех да пусна отново водата, но в реактора нямаше гориво. Не ми се щеше да превозвам гориво. Много по-лесно би било да се намери нов източник на енергия. На борда на кораба ми имаше съоръжение, по размери десет пъти по-малко от това ведро с болтове, монтирано на „Марк III“, и при това четири пъти по-мощно. Но преди това огледах целия фар. За две хиляди години все нещичко се е износило.

Трябва да са признае на старците, нашите прадеди, добре са работили. Деветдесет процента от механизмите нямаха движещи се части, та нямаше какво да се износва. Например тръбата, по която се подаваше вода на покрива. Стените ѝ бяха дебели три метра... и това е тръба, в която не бих могъл да пъхна главата си. Все пак ми се поотвори работа.

Ремонтът ми отне малко време. Ослепените жреци жално стенеха, когато махах преградите, за да се добера до реактора. Даже монтирах в тръбата специално устройство, за да добие водата, освежаваща гущерите, радиоактивност, каквато притежаваше предишният Свещен източник. С това работата, която се искаше от мен, беше свършена.

Завъртях ключа и водата потече отново. Няколко минути тя клокочеше по сухите тръби, а после зад стените на пирамидата се разнесе грохот, който разтърси каменното ѝ тяло. Отправих се за церемонията с ослепяването.

Слепите жреци ме чакаха до вратата, а видът им беше по-нещастен отпреди. Причината разбрах, когато се опитах да отворя вратата — беше заключена и залостена от външната страна.

— Решено е — рече единият гуцер, — че ти ще останеш тук навеки и ще бдиш за Свещения източник. Ние ще останем с теб и ще ти прислужваме.

Очарователна перспектива — вечно заточение в тоя фар с три слепи влечуги за компания. Независимо от гостоприемството им не бих могъл да приема тая чест.

— Как! Осмелявате се да задържите пратеника на вашите прадеди!

Включих високоговорителя на най-силно и от вибрациите едва не ми се пукнаха тъпанчетата.

Влечугите се сгърчиха от страх. С тънък лазерен лъч обгърнах вратата по касата ѝ. Раздаде се трясък и грохот от сриването и вратата се освободи. Отворих я с тласък. Жреците още не бяха успели да се опомнят, когато ги изтиках навън.

Колегите им стояха в подножието на стълбата и възбудено шумяха, докато не затворих плътно външната врата. Притичах през тълпата и се спрях пред стария жрец, който все още лежеше в своя басейн. Той бавно се потопи вътре.

— Какво неуважение! — крещях аз. Гуцерът изпускаше мехурчета във водата. — Прадедите са разсърдени и винаги забраниха да се влиза във вътрешната кула. Но понеже са много добри, ви оставих Свещения източник. Сега аз трябва да се завърна при тях... Нека извършим по-бързо церемонията.

Жрецът-инквизитор бе така изплашен, че не мръдваше от мястото си. Аз му изтръгнах разпалените желяза. От докосването над бузата ми пластмасата се разтопи и над очите ми се спусна стоманена пластинка. Притиснах здраво нажеженото желязо до фалшивите очни ябълки и пластмасата замириса на изгоряла плът.

Тълпата зариде, когато захвърлих желязото и като се препъвах, направих няколко крачки в кръг. Трябва да си призная, че имитацията

ми на слепота излезе твърде сполучлива. И понеже се боях да не би гущерите да ги осени и друга блестяща идея, натиснах бутона и моят пластмасов птеродактил се появи. Разбира се, не можех да го видя, но го почувствувах до мен, когато зъбците на „ноктите“ му се скачиха със стоманените пластинки на плещите ми. След изгарянето на очите ми, без да искам, обратната страна и моят крилат звяр сега ме понесоха заднишком. Искях да излятя с достойнство, слепите ми очи трябваше да гледат към залязващото слънце, а вместо това се намерих обърнат към тълпата. Но направих всичко, което можах — отдадох чест на гущерите. И в следващия миг бях вече надалеч.

Когато повдигнах стоманената пластинка и пробих дупка в разтопената пластмаса, пирамидата бързо се смаляваше в далечината. В подножието ѝ кипеше изворът, а щастливата тълпа от гущери се мяташе в радиоактивния поток. Опитах се да си дам сметка бях ли свършил всичко.

Най-напред фарът беше ремонтиран. Второ — вратата запечатана така, че никакво вредителство, волно или неволно, вече не бе възможно. Трето — жреците бяха удовлетворени. Водата отново течеше, моите очи, съгласно правилата, бяха ослепени, жреческото съсловие отново имаше работа. И четвърто — в бъдеще гущерите навярно ще допуснат при същите условия друг специалист по ремонта, ако фарът отново излезе от строя. В края на краищата не им сторих нищо лошо — ако бях убил някого, това щеше да ги настрои против бъдещите пратеници на техните прадеди.

На кораба, докато снемах маскарадния си костюм, искрено се радвах, че следващия път тук ще трябва да долети друг специалист по ремонта.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 41, 42/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.